

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 96.

Tredie Sæssion.

62de Møde.

Torsdagen den 22de Januar.

(Forts.)

Kierkegaard (fortsat): Jeg synes saaledes, at man skulde ikke beraabe sig paa det, at der er en bestaaende Tilstand, men at man maatte føle sig opfordret til, naar man kom til at berøre dette Forhold i Almindelighed, da at undersøge, om der ikke skulde være Trang til, at der skete noget lige saa Omfattende med Hensyn til disse Coloniers indre Tilstand og deres Stilling til Moderlandet, som er sket med Hensyn til vort Fædrelands Forfatning i det Hele. Og jeg troer, at det er Noget af det, hvori jeg har den Ære at være enig med det ærede Udvalg, at et saadant Forsøg maatte ventes ifølge Tingenes Natur, medens derhos Udvalget navnlig har gjort gjældende, at det ligeledes var at vente ifølge en Mængde Uttringer af Regjeringen, at noget Saadant stundede til, og at det var et Forslag til noget Sligt, vi fik i Hænde, da man rakte os den lille trykte Bog, der begyndte med „en Coloniallov for de vestindiske Bestikkelser“. Nu har rigtignok den høitærede Minister vist hen til, at gjemt er ikke glemt, og at, hvad man ikke faaer idag, kan man faae imorgen. Men jeg troer, at det er blevet saa kraftigt gjort gjældende af den sidste ærede Taler, hvorledes man ikke skal stole paa en saadan Udsigt, hvorledes Strømmen let kan komme til efterhaanden at gaae en anden Vej, hvorledes Stemningen om en kort Tid kan være anderledes, end den var tidligere, at det vil være unødvendigt for mig udførligere at gjøre opmærksom paa, at der kunde vist være megen Anledning til for Coloniernes Vedkommende at tilegne sig Ordet: „hvad der skal gøres, det gør snart!“

til at sige: „maae vi bede om at faae en nogenlunde klar og bestemt Bæfted i disse første bevægede Aar, inden Alt synker sammen i en vis jævn Stillestaaen“.

Derimod skal jeg tillade mig endnu nærmere at forfølge Noget af det Enkelte, som den høitærede Minister fremsførte i Forbindelse med sin af mig allerede anførte og drøftede Uttring: hans Kritik nemlig over nogle Uttringer i Udvalgets Betænkning, eller bestemt flere Forslag af Udvalget, en Kritik, som jeg undrer mig meget over ikke er bleven mere udtrykkeligt imødegaaet, skjøndt den rigtignok er bleven berørt af nogle, og navnlig ogsaa af den sidste ærede Taler, den høitærede Ministers Kritik altsaa over de Forslag, der findes i Udvalgets Betænkning Pag. 496. Disse Forslag begynde med den Sætning: „I de dansk-vestindiske Bestikkelser er den executive Magt, under vedkommende Ministers overordnede Ledelse, betroet de af Kongen indsatte Gouverneurer.“ Mod denne Sætning bemærkede Ministeren, at den var oversflødig, da det var Noget, som forstod sig af sig selv. Jeg troer dog ikke, at den er oversflødig. Jeg troer rigtignok ikke, at den kan forstaaes saaledes, som den ærede 5te Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Orsted) lod til at mene, at den kunde forstaaes, saa den skulde betyde, at Gouverneuren slet ikke har anden Magt end den executive, at han slet ikke skulde kunne komme til i noget Forhold at foreskrive Lovbestemmelser, thi i Regjeringsforslaget er der, om jeg ikke husker feil, taget bestemt Hensyn til enkelte Tilfælde, hvor han dog skal være berettiget til at give Forordninger og Anordninger. Men jeg troer rigtignok, at, naar en saadan Sætning staaer i Colonialloven, vil den faae Saameget at betyde, at Gouverneuren væsentligen har den executive Magt og ikkun Saameget af den lovgivende